Του
Γιώργου Χ. Χιονίδη

Το «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ», άλλοτε και τώρα

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

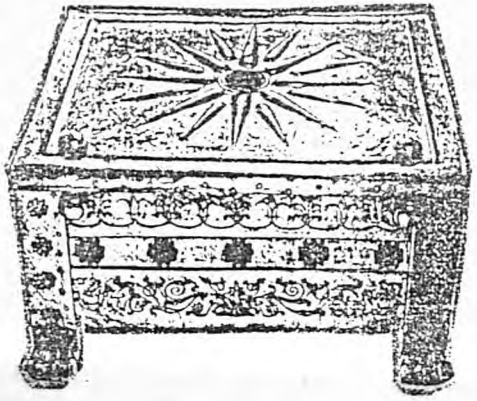

3.94
Ο

ομιλία
στο Διεθνές Συμπόσιο «Η Μακεδονία στο πέρασμα των αιώνων», που διοργάνωσε ο Δήμος της Βέροιας (6—8 Σεπτεμβρίου 1991).

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GRVER_01203

ΔΩΡΕΑ

Γιώργου Χ. Διονίση

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Αριθμός εισαγωγής 71431
Ημερομηνία εισαγωγής 8-4-95
Ταξινομικός αριθμός 938.94 ΠΙΣΒ
ΠΛ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Του
Γιώργου Χ. Χιονίδη

Το «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ», ἀλλοτε και τῶρα

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

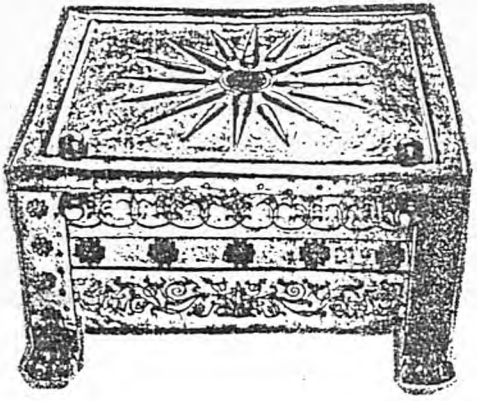

Η χρυσή λάρνακα
της Βεργίνας με το σήμα
των Ελληνομακεδόνων

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Το λεγόμενο <<Μακεδονικό>> είναι δυστυχώς πάντα επίκαιρο, ιδιαίτερα μετά τις ανιστόρητες και επεκτατικές διαθέσεις των Σκοπίων. Άσχετα με το γεγονός ότι το κράτος μας και οι άλλοι συλλογικοί φορείς δεν έπραξαν μέχρι τώρα το καθήκον τους. ώστε να διαφωτίσουν τη διεθνή κοινή γνώμη για τις απαράδεκτες απαιτήσεις των Σκοπιανών, νομίζω ότι και εμείς οι Έλληνες, Ελληνίδες, ως πολίτες, πολίτισσες δεν δείξαμε την απαιτούμενη ευαισθησία και το ενδιαφέρον για να γνωρίσουμε την ιστορία μας και <<περί τίνος πρόκειται>>, ώστε να μπορούμε να ανταπεξέλθουμε απέναντι στις ψευδολογίες των <<καλών μας γειτόνων>>.

Εκπληρώνοντας ένα προσωπικό καθήκον ως Έλληνας, πέραν από τις επαγγελματικές κλπ. υποχρεώσεις μου, θεώρησα εθνικά ωφέλιμο, να αναπαραγάγω φωτοτυπικά την εισήγηση του Γιώργου Χ. Χιονίδη, ιστορικού της Βέροιας και της Μακεδονίας, γνωστού δε πανελλήνια πνευματικού ανθρώπου, για να είναι προσιτή στο ευρύ κοινό.

Ευχαριστώ τον αγαπητό φίλο κο Χιονίδη, που μου επέτρεψε αφιλοκερδώς την έκδοση της ομιλίας του.

Βέροια 12-2-1992
ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΚΑΡΗΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

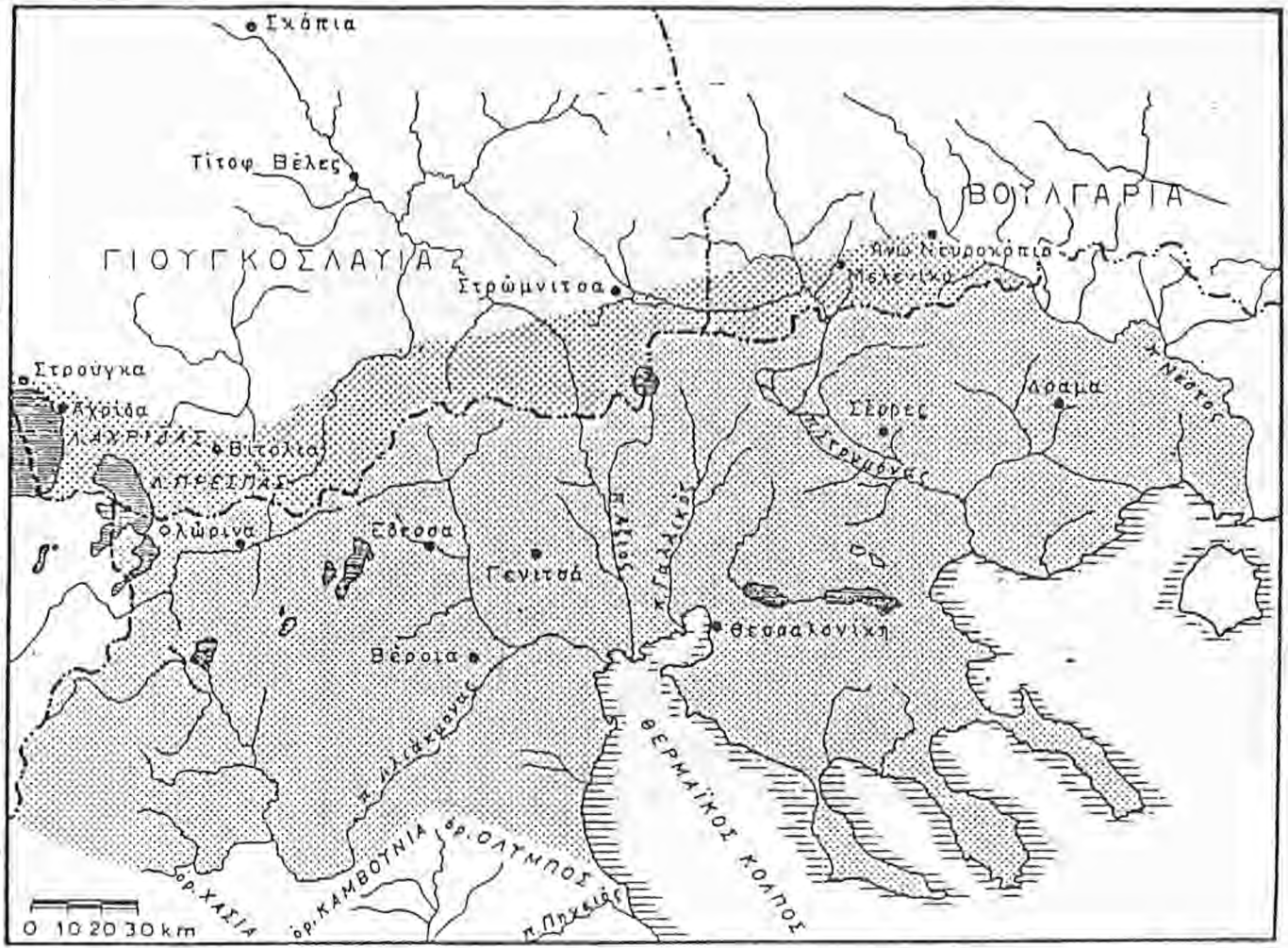

Γεωγραφικά ὅρια τῆς Μείζονος Μακεδονίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Το κείμενο, το οποίο ακολουθεί, είναι η ομιλία του συνεργάτη μας στο Διεθνές Συμπόσιο "Η Μακεδονία στο πέρασμα των αιώνων", που διοργάνωσε ο Δήμος της Βέροιας (6-8 Σεπτεμβρίου 1991). Θα συμπεριληφθεί στα πρακτικά του Συνεδρίου, τα οποία προβλέπεται ότι θα εκδοθούν στην ελληνική γλώσσα, όπως και σε ξένες.
το προ-δημοσιεύουμε, μετά άδεια του κ. Χιονίδη, γιατί παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον και είναι, δυστυχώς, επίκαιρο, μετά τα όσα συμβαίνουν στα Βαλκάνια...

1. Γίνεται κοινά παραδεκτό, ότι η αλήθεια είναι έννοια συμφυής με την Ιστορία. Όπου, λοιπόν, η αλήθεια βιάζεται, έχομε να κάνουμε (συγχρόνως και ταυτοχρόνως) με την άρνηση και της ίδιας της Ιστορίας. Συγκεκριμένα δε, γύρω από τη φυλετική καταγωγή και τη διαίρεση των λαών, υπάρχει πλούσια βιβλιογραφία και έχουν διατυπωθεί πολλές (διαφορετικές ή και αντίθετες) γνώμες και απόψεις. Τούτο συμβαίνει, γιατί λείπουν οι απαραίτητες φιλολογικές πηγές ή επειδή αλληλοαναιρούνται οι διασωζόμενες πληροφορίες.

Αυτή την εγγενή δυσχέρεια της επιστήμης επιτείνουν και εξωγενείς παράγοντες και πολυποίκιλες σκοπιμότητες, οι οποίες τείνουν να αποτελέσουν το εφαλτήριο για να "συλληφθούν" και να υποστηριχθούν αβάσιμες θεωρίες και για - δήθεν - «περιούσιες» και «καθαρές» φυλές, όπως, π.χ., για την αποκληθείσα «Αρία» (που αποτέλεσε, άλλωστε, το θεωρητικό υπόβαθρο ή, σωστότερα, την πρόφαση του ρατσισμού του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού, του Χίτλερ). Τούτη ονομάστηκε και «Ινδοευρωπαϊκή» (φυλή ή ομάδα ή οικογένεια φύλων - φυλών), είναι δε κατασκεύασμα γλωσσολόγων του 19ου αιώνα.

Διερωτάται, λοιπόν, ο παρατηρητής, προς τι όλες αυτές οι ατέρμονες συζητήσεις, οι αιματηροί αγώνες και οι άμετροι σοβινισμοί, όταν, μάλιστα, στην εποχή μας, κυρίως, παρατηρείται και η αντίθετη τάση, για διακρατική - υπερκρατική και υπερεθνική - διεθνιστική οργάνωση και συμπόρευση, με την αυτονόητη και ταυτόχρονη διατήρηση των ιδιαιτεροτήτων του καθενός λαού στον πολιτιστικό τομέα και στις παραδόσεις;
Άραγε, έχομε «το τέλος της Ιστορίας», όπως υποστήρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ξε ο διγενής (Αμερικανοϊάπωνας) Φράνσ. Φουκουγιάμα, το «λυκόφως» ή την πρόσμειξη των ιδεών - ιδεολογιών και των κοσμοθεωριών, των κοινωνικών - οικονομικών - πολιτικών συστημάτων, όπως δείχνουν τα γεγονότα στις χώρες του λεγόμενου (μέχρι τό πρόσφατο παρελθόν) «υπαρκτού σοσιαλισμού» (που τείνει να αποδειχθεί, τελικά, ανύπαρκτος, στην πράξη) ή τη συνύπαρξη διεθνιστικών και εθνικιστικών τάσεων, χωρίς να παραράται το γεγονός ότι υπάρχουν ενδείξεις και για μια (καθυστερημένη) «εκκαθάριση λογαριασμών» μεταξύ της (ενισχυθείσας, με την αναβίωσή της, στη Ρωσία κυρίως και στη Βουλγαρία λιγάτερο) Ορθοδοξίας, ειδικά, η πιό γενικά της Χριστιανικής και της Μωαμεθανικής θρησκείας, ενώ η τελευταία, μάλιστα, ετοιμάζεται (με τη διπλωματική υπερκινητικότητα, ιδίως της Τουρκίας) να εκτοξεύσει το «μουσουλμανικό τόξο» της, «για να πάρει πίσω» το (δογματικό) αίμα της και την καθυστερημένη εκδίκησή της για τις (για μας ξεχασμένες) Σταυροφορίες των Ευρωπαίων (Χριστιανών), παρόλο ότι προηγήθηκαν τούτων οι σφαγές και οι κατακτήσεις των Αράβων (των Σαρακηνών κ.ά.) και επακολούθησε η πολυαίμακτη συμπεριφορά της πολύχρονης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας;

Για μια φορά ακόμα, διερωτάται ο μελετητής, αν, τελικά, θα επαναληφθεί η «Ιστορία ως φάρσα», κατά τον Κάρολο Μαρξ, ή ως τραγωδία, γιατί δεν μπορεί, οπωσδήποτε, να θεωρηθούν ως κωμωδία τα περίεργα (όσο και επικίνδυνα) τούτα, συγχρόνως δε και αλλοπρόσαλλα, φαινόμενα, τα οποία έρριξαν όλη την ανθρωπότητα στην τρικυμία και στον κυκεώνα της αστάθειας και της αβεβαιότητας, των συνόρων, των ιδεολογιών και των κοινωνικοπολιτικών αξιών...

2. Η εισαγωγή τούτη έχει ως σκοπό να προλειάνει κατάλληλα το έδαφος, στο οποίο θα καταβληθεί προσπάθεια να αναζητηθεί και να σπαρεί η αλήθεια γύρω από το λεγόμενο «Μακεδονικό ζήτημα» (που είναι τεχνητό κατασκεύασμα και κατάντησε επικίνδυνος πολύποδας και πολύμορφο καρκίνωμα), το οποίο ταλανίζει την αλήθεια και τη χώρα μας, για 1,5 αιώνα, με συνεχώς εναλλασσόμενους εφευρέτες και μεταπράττες του.

Είναι γνωστό ότι επίσημοι, αλλά και άσημοι, Γιουγκοσλάβοι, οι οποίοι κατοικούν στην περιοχή των Σκοπίων (ή κατάγονται απ'εκεί, αλλά είναι εγκατεστημένοι στην

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αυστραλία, στον Καναδά, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, στη λοιπή Ευρώπη κ.α.), υποστηρίζουν, εδώ και περίπου, 45 χρόνια, κυρίως δε τελευταία, ότι-δήθεν -υπήρξε ενιαίο (και υφίσταται και τώρα, αλλά κατεσπαρμένο, λόγω της από πάνω επιβληθείσας διαιρέσεώς του), ιδιαίτερο έθνος-λαός «Μακεδόνων», που παρουσίασε, στο παρελθόν, αυθυπαρξία, κυρίως στα χρόνια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ως κατάλοιπο της-δήθεν-επικρατήσεως των σλαβικών φύλων σε βάρος του ονομαζόμενου «μακεδονικού λαού», ο οποίος - κατά τους ισχυρισμούς τους - δεν ήταν ελληνικής καταγωγής, αλλά - δήθεν - αυτόχθονης και προελληνικής προελεύσεως και ότι τούτο άρχισε να λαμβάνει σάρκα και οστά (ή και επισυνέβη) μετά τις επιδρομές των Σλάβων, στα Βυζαντινά χρόνια.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τη θεωρία τούτη οι κάτοικοι της σημερινής «Μακεδονίας του Αιγαίου» (της Ελλάδος), όπως και της περιοχής της «Μακεδονίας του Βαρδάρη» (των Σκοπίων) και τμήματος της σημερινής Βουλγαρίας (της λεγόμενης «Μακεδονίας του Πιρίν»), αποτελούσαν ένα (ενιαίο και ξεχωριστό) έθνος, «Μακεδόνων», ή, κατ' άλλη, σκηνοθετική, έμπνευση, των «Σλαβομακεδόνων», ζητείται δε η δημιουργία ενός, ενιαίου, «Μακεδονικού» έθνους - κράτους, με τη συνένωση των τριών τούτων τμημάτων ή «Μακεδονιών».

Αυτή η θεωρία, του-δήθεν- «μακεδονικού λαού - έθνους», πρωτοκατασκευάσθηκε ή υλοποιήθηκε - συστηματοποιήθηκε κατ' αρχή στα Σόφια, τον 19ο αιώνα, και απέβλεπε στην ικανοποίηση της «Μεγάλης Ιδέας» των Βουλγάρων, με την ευκαιρία της, τότε, επικείμενης διανομής των ευρωπαϊκών κατακτήσεων των Τούρκων, εξαιτίας της διαφαινόμενης και προαναγγελθείσας καταρρεύσεως της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, δηλαδή το «Μακεδονικό ζήτημα» εντασσόταν, τότε, στα πλαίσια του αποκληθέντος (ευρύτερου δε) «Ανατολικού ζητήματος». Έτσι, οι Βούλγαροι, επεδίωκαν, συγχρόνως, να αποκτήσουν και έξοδο στο Αιγαίο, ακόμα δε και τη Θεσσαλονίκη (όπως αποδείχθηκε και με όσα γεγονότα επισυνέδησαν στους επακολουθήσαντες Βαλκανικούς πολέμους).

Για να στηρίξουν δε τούτη την απόπειρά τους αναφέρονταν στις κατακτήσεις του τσάρου (βασιλιά) τους Σαμουήλ (στα τέλη του 10ου αιώνα), ή, ακόμα, και του προγενέστερου τσάρου τους Συμεών, αν και δεν κατέλαβαν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

τούτοι (ούτε, άλλωστε, και οιοσδήποτε, άλλος, τσάρος-κράλης, βασιλιάς και αρχηγός των Σλάβων, πιό γενικά) τη μεγαλούπολη του Αγίου Δημητρίου. Επικαλούμενοι, λοιπόν, και την ανιστόρητη, αναπόδεικτη και ανεδαφική άποψη του Φαλλμεράϊερ και άλλων (παραδοξολόγων, αργυρώνητων ή μισέλληνων) συγγραφέων, βοηθούμενοι δε και από τις γνωστές σκοπιμότητες και της ανομολόγητες ή και τις φανερές συμπάθειες της ευρωπαϊκής διπλωματίας, προσεπάθησαν να κυριαρχήσουν στην περιοχή της ελληνικής Μακεδονίας, γεγονός το οποίο προκάλεσε τη σθεναρή αντίσταση του ελληνικού έθνους, με τον πολύχρονο και πολυαίμακτο Μακεδονικόν Αγώνα, ο οποίος ήταν, βέβαια, πολυμέτωπος, αλλά απέβλεπε, κυρίως, στην αντιμετώπιση των αιμοσταγών Βουλγάρων κομιτατζήδων.

Τότε, διακρίθηκαν (μεταξύ άλλων) και πολλοί δίγλωσσοι, οι οποίοι πολέμησαν ηρωϊκά για να μείνει ελληνική η Μακεδονία και έδωσαν, έτσι, ένα διδακτικό μάθημα στους επιδρομείς, αποδεικνύοντας ότι, για την αναζήτηση της εθνικής ταυτότητας ενός λαού, δεν υπάρχει ασφαλέστερο κριτήριο από την εθνική συνείδηση, όταν, μάλιστα, επισφραγίζεται και καθαγιάζεται τούτη με την προσφορά και τη θυσία, ακόμα δε και της ζωής ένοπλων αγωνιστών του.

Τέλος, μετά τα επακολουθήσαντα πολεμικά κ.τ.λ. γεγονότα και το παγιωθέν (εδαφικό) «στάτους κβό», παρατηρήθηκε κάποια ύφεση ή υποτονικότητα στην προσπάθεια υλοποιήσεως των βουλγαρικών βλέψεων και των επεκτατικών σχεδίων τους, με μεταγενέστερη παναβίωση και επαναδραστηροποίησή τους, κυρίως κατά τη διάρκεια της γερμανικής Κατοχής και του εμφυλίου πολέμου.

3. Στα τέλη, όμως, του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, μετατοπίζεται, βαθμαία, το ενδιαφέρον και το κέντρο της προπαγάνδας για τη σλαβοποίηση της ελληνικής Μακεδονίας, από τα Σόφια στα Σκόπια, στα πλαίσια της προσπάθειας του «Μεγαλοϊδεατισμού» (για να θυμηθούμε και τον νεολογισμό, που αποθησαύρισε ο Στέφανος Κουμανούδης στη μοναδική «Συναγωγή νέων λέξεων») και του νεοφώτιστου Γιουγκοσλαβικού Κομμουνιστικού κόμματος (και συγκεκριμένα του Τίτο) να δημιουργήσει ένα, κατ' επίφαση, εθνικό υπόβαθρο σ' ένα τμήμα της τεχνητά δημιουργηθείσας Ομοσπονδίας των έξι γειτονικών («γιουγκοσλαβικών»)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κρατιδίων. Ως εμπνευστής δε της θεωρίας για το-δήθεν-«Μακεδονικό έθνος» θεωρείται ο Σέρβος πολιτικός Στογιάν Νοβάκοβιτς.

Έτσι, εμφανίστηκε η νέα, Σκοπιανή, εκδοχή για ένα ξέχωρο και ενιαίο «Μακεδονικό έθνος», με έντονη την εθνικιστική τάση και φροντίδα των Γιουγκοσλάβων, όχι, μονάχα, να υποκαταστήσουν τους Βουλγάρους, ως προς τη διεκδίκηση του χώρου της ελληνικής Μακεδονίας, αλλά και να συμπεριλάβουν στο (υπό κατασκευή) νέο κράτος τους και μέρος της Βουλγαρίας, ισχυριζόμενοι ότι - δήθεν - υπάρχουν «μακεδονικές μειονότητες» σ'αυτές τις χώρες (δηλαδή στην Ελλάδα και στη Βουλγαρία), οι οποίες, μάλιστα, βρίσκονται σε διωγμό, όπως ισχυρίζονται και τώρα, ζητώντας για τούτο την «απελευθέρωσή» τους και, στην ουσία, επιδιώκοντας τον «αφελληνισμό της Μακεδονίας και της Μακεδονικής ιστορίας», όπως έγραψε σωστά η καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Μαρία Νυσταζοπούλου - Πελεκίδου.

4. Κι όμως, δεν υπάρχει ούτε κόκκος αλήθειας στους ισχυρισμούς των ψευδομακεδόνων των Σκοπίων, όπως συνέβαινε και με τις απαιτήσεις των Βουλγάρων.

Και να γιατί:

Α'Γνωρίζομε ότι οι Μακεδόνες (δηλαδή οι ψηλόσωμοι, οι «μακεδνοί», άνδρες, σύμφωνα με τον Όμηρο), ως ιδιαίτερο, ελληνικό (σύμφωνα με τη ρητή διαβεβαίωση του Ηροδότου), φύλο, εμφανίστηκαν στην ιστορία κατά τον 8ο αιώνα πριν τη γέννηση του Χριστού και στη συνέχεια εγκαταστάθηκαν στη σημερινή Μακεδονία. Αντίθετα, την ίδια εποχή, οι πρόγονοι των Νοτιοσλάβων (δηλαδή και των σημερινών Βουλγάρων και Γιουγκοσλάβων) καλλιεργούσαν τη γη ή ασχολούνταν και με την κτηνοτροφία, όχι, όμως, στα Βαλκάνια, αλλά χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, και συγκεκριμένα (σύμφωνα με την κρατούσα άποψη) στα μέρη του Δνείπερου ποταμού, των Καρπαθείων βουνών κ.α. Οι Νοτιοσλάβοι πρωτεμφανίστηκαν στις σημερινές χώρες τους (της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας) μετά τη γέννηση του Χριστού και για την ακρίβεια 14 αιώνες υστερα, σε σχέση με τους Ελληνο - Μακεδόνες.

Δεν υπάρχουν λοιπόν (ούτε, άλλωστε, ήτο δυνατόν να υφίστανται) ιστορικά (φιλολογικά), ούτε φυλετικά, πολιτιστικά κ.τ.λ. στοιχεία για την απόδειξη των ανιστόρητων-δήθεν-σχέσεων μεταξύ των αρχαίων (Ελλήνων)Μα-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεδόνων και των Σλάβων (Βουλγάρων-Γιουγκοσλάβων) και, συνεπώς, οι σχετικοί ισχυρισμοί τους αποτελούν φληναφήματα.

Β'Η Μακεδονία αποτέλεσε ιδιαίτερο κράτος, μονάχα, στα αρχαία, στα προ του Χριστού, χρόνια. Τα όρια της δεν ήταν πάντοτε τα ίδια. Και ναι μεν συμπεριελαμβάνονταν στα (διευρυθέντα ύστερα) σύνορά της και οι σημερινές γιουγκοσλαβικές περιοχές του Μοναστηρίου, του Περλεπέ, του Μοριχόβου κ.ά., αλλά ποτέ δεν ανήκαν στην επικράτειά της (δηλαδή της αρχαίας, ελληνικής, Μακεδονίας) τα Σκόπια και η περιοχή τους, ακόμα δε ούτε και στην αποκαλούμενη (από τον ομότιμο καθηγητή Απόστολο Ε. Βαλαλόπουλο) «μείζονα Μακεδονία». Μετά την κατάλυση του κράτους των αρχαίων Μακεδόνων και την έναρξη της Ρωμαιοκρατίας, αλλά και ύστερα, με τη μετεξέλιξη και τον μετασχηματισμό-εξελληνισμό της τελευταίας, στη Βυζαντινή Αυτοκρατορία, η Μακεδονία έπαψε να αποτελεί τον εδαφικό χώρο ενός, ενιαίου και ιδιαίτερου, κράτους-λαού-έθνους και κατέληξε να υπάρχει, πλέον, ως γεωγραφική υποδιαίρεσή του, μονάχα. Από τότε ο όρος «Μακεδονία είχε γίνει απλώς γεωγραφική (και είχε πάψει να είναι εθνολογική) έννοια», όπως έγραψε και ο (καθηγητής της γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης) Νικόλαος Ανδριώτης. Εκείνη την εποχή (και συγκεκριμένα στον 5ο ή 6ο μ.Χ.) πρωτεμφανίστηκαν (στον σημερινό χώρο της Βουλγαρίας και της Γιουγκοσλαβίας) οι πρώτοι (Νότιοι) Σλάβοι (οι «Σκλαβηνοί» των Βυζαντινών), οι οποίοι άρχισαν κατόπιν (ένα αιώνα ύστερα) τις επιδρομές και τη βαθμιαία εγκατάστασή τους (λόγω της μειώσεως του ντόπιου πληθυσμού, για διάφορες αιτίες) και σε ελληνικά εδάφη, ως σκλάβοι - εργάτες γης, πολεμιστές κ.τ.λ., όπου αφομοιώθηκαν από τον ντόπιο (ελληνικόν) πληθυσμό, δεδομένης και της πολιτισμικής ανωτερότητας των Ελλήνων, οι οποίοι, άλλωστε, διατήρησαν τον πλήρη έλεγχο στην άσκηση της εξουσίας, στην οικονομία κ.α.

Πως, λοιπόν, πλαστογραφούν την αλήθεια, παραχαράζουν την Ιστορία και νεκρανασταίνουν ένα ελληνογενές και ελληνοπρεπέστατο κράτος - λαό - έθνος, για να το «σλαβοποιήσουν» (8-9 αιώνες μετά την εξαφάνισή του), ως ιδιαίτερη, ενιαία, και αυθύπαρκτη εθνική - κρατική οντότητα;

Γ' Η λεγόμενη - δήθεν - «μακεδονική γλώσσα» δεν υ-

Δημόσιο Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

πήρξε, ποτέ, κατά τους Μακεδονικούς, κατά τους Ρωμαϊκούς και κατά τους Βυζαντινούς Χρόνους ή και κατά την Τουρκοκρατία (και, μάλιστα, με τη μορφή που εμφανίζεται τώρα), συνελήφθηκε δε (και μετά βιασμό οποιασδήποτε επιστημονικής αρχής και δεοντολογίας) στον δοκιμαστικόν σωλήνα της (εθνικιστικής και σοβινιστικής) σκοπιμότητας...

Πρώτοι οι Βούλγαροι είχαν εκμεταλλευθεί υπερβολικά και ασύστολα το δεδομένο, ότι υπήρχαν, και στην ελληνική Μακεδονία, μερικοί δίγλωσσοι, όπως συμβαίνει, άλλωστε, σ'όλα τα κράτη της υφηλίου, χωρίς το γεγονός τούτο να χρησιμοποιείται (κυριαρχικά και κρίσιμα) ως αρνητικό ή θετικό (και, μάλιστα, αποκλειστικό)στοιχείο για να θεμελιώσει απόψεις υπέρ ή εναντίον της εθνικής-κρατικής ή της φυλετικής υποστάσεως ενός λαού ή για να στηριχθούν αβάσιμες απόψεις για την ύπαρξη μειονοτήτων.

Η γλώσσα, γενικώς, δεν θεωρείται (ή, έστω, δεν πρέπει να λογίζεται και να εκλαμβάνεται) ασφαλές (και,μάλιστα, μοναδικό) κριτήριο για να βεβαιωθεί η (τέτοια ή αλλιώτικη) εθνική υπόσταση ενός κράτους ή λαού-έθνους. Εξάλλου, η δίτομη μονογραφία του Ιωάννη Καλλέρη, για τους αρχαίους Μακεδόνες και συγκεκριμένα για τη γλώσσα (κυρίως) και την ιστορία τους (Αθήνα 1954 - 1975),πείθει πλέον για την ελληνικότητά τους.

Άλλωστε, ο γυμνασιάρχης Κωνσταντίνος Τσιούλκας είχε δώσει (1907) πειστική απάντηση στο ερώτημα για τη διγλωσσία των Μακεδόνων, μερικών περιοχών, ενώ ο παν/μιακός καθηγητής Νικόλαος Ανδριώτης απέδειξε ύστερα (1957-1966) ότι δεν δικαιούται, δεν νομιμοποιείται, «το ομόσπονδο Κράτος των Σκοπίων», να επικαλείται την τεχνητή «μακεδονική γλώσσα» του, για να υποστηρίζει τις αθεμελίωτες και αντιεπιστημονικές δοξασίες του, πολύ περισσότερο, αφού η επιστημονική ανάλυση τούτης (ή, ακριβέστερα, του κατασκευασμένου γλωσσικού ιδιώματος των Σκοπίων) απογύμνωσε τους γλωσσοπλάστες, διότι τα όποια (ιδιαίτερα) στοιχεία του συμπιλήματος τούτου συγγενεύουν περισσότερο (όταν, βέβαια, συμβαίνει τούτο) με τη Βουλγαρική γλώσσα και όχι με τη Γιουγκοσλαβική, τόσο ως προς τη μορφολογία, όσο και ως προς το συντακτικό, διαπίστωση και γνώμη, την οποία αποδέχθηκαν ήδη αξιόλογοι (και αλλοδαποί) γλωσσολόγοι και πολλά ειδικά, πανεπιστημιακά, ινστιτούτα και Ακαδημίες του Εξωτερι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κού, ακόμα και του Βελιγραδίου, με πολυσέλιδες εκδόσεις τους. Πέραν τούτου, στο γλωσσικό ιδίωμα των Σκοπίων, είναι εμφανής και η (αξιόλογη) επίδραση (με πλήθος δανείων) και της ελληνικής γλώσσας.

Και το γεγονός τούτο δεν είναι μοναδικό ή πρωτοφάνερο, δεδομένου ότι - όπως είναι γνωστό και παραδεκτόόλες, σχεδόν, οι γλώσσες των Ευρωπαϊκών λαών χρησιμοποιούν χιλιάδες λέξεις, οι οποίες έχουν τη ρίζα τους στην ελληνική. Θα αναφερθώ εδώ σ'ένα, μονάχα, παράδειγμα, το οποίο είναι τόσο άγνωστο στους πολλούς, όσο και εντυπωσιακό: Ο συμπατριώτης μας αναπληρωτής καθηγητής της γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης Αντώνης Μπουσμπούκης (πριν χρόνια, ως ερευνητής της Ακαδημίας της Αθήνας) διαπίστωσε, από τη μελέτη ενός

ξικού, του 1975, της Ρουμανικής Ακαδημίας (του Βουρεστίου), ότι, από τις 55.500 λέξεις του, της Ρου-νικής γλώσσας, οι 10.450 (λέξεις) είναι ελληνικής αρχής, άσχετα αν οι 7.441 απ'αυτές εισέδυσαν σ'αυτήν μέσω της γαλλικής γλώσσας.

Εξάλλου, η ανεύρεση τόσων μακεδονικών τάφων και άλλων μνημείων και επιγραφών στην (ελληνική) Μακεδονία, σε συνδυασμό με την παντελή έλλειψη επιγραφικού υλικού ή φιλολογικών κειμένων στη λεγόμενη «μακεδονική γλώσσα» (πριν την όψιμη εφεύρεσή της) και ιδιαίτερα η ύπαρξη των βασιλικών τάφων της Βεργίνας, κυρίως δε των επιτύμβιων, ενεπίγραφων, στηλών (του 4ου - 3ου, π.Χ.,αιώνα), οι οποίες ήλθαν στην επιφάνεια από τα έγκατα της (ελληνικής) μακεδονικής γης, ως αδιάψευτο δώρο της και ως διαπρύσιος κήρυκας για την απόδειξη της ελληνικότητάς της, προσέθεσαν ή επιβεβαίωσαν δεκάδες ονόματα Μακεδόνων και Μακεδονισσών, τα οποία είναι, αναμφισβήτητα, ελληνικά (και ούτε ένα σλαβικό ή «σλαβομακεδονικό»), όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο. Ο χώρος τούτος, λοιπόν, είναι ελληνικός (και όχι «σλαβομακεδονικός» κ.τ.λ.), όπως τόνισε (πριν 95 χρόνια) ο αξέχαστος Μακεδόνας εκπαιδευτικός Μαργαρίτης Γ. Δήμιτσας, στο κλασσικό πια βιβλίο του «Η Μακεδονία εν λίθοις φθεγγομένοις και μνημείοις ωζομένοις» (1896), του οποίου και ο τίτλος, μονάχα, συμπυκνώνει (με δωρική λιτότητα, αλλά και πληρότητα) την πρέπουσα (ελληνική) απάντηση στους ανιστόρητους ισχυρισμούς των Σκοπίων.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Να σημειωθεί, ακόμα, ότι ούτε όλοι οι κάτοικοι το
κράτους των Σκοπίων είναι μονόγλωσσοι, μηδέ έχουν τη
αυτή φυλετική καταγωγή και την ίδια θρησκεία, παρουσιά
ζουν δε μεταξύ τους και έντονη πολιτιστική, οικονομική
κοινωνική κ.τ.λ. ανομοιομορφία και πολλοί δεν μιλού
καν τη «μακεδονική», αλλά άλλη (ή και άλλη), γλώσσα
όπως σερβοκροατικά, αλβανικά, τουρκικά, τσιγγάνικα,
βουλγάρικα, βλάχικα, ελληνικά, κ.τ.λ. Για τούτο και τ
προηγούμενο καθεστώς τιμωρούσε όσους δεν μιλούσαν τ
«σλαβομακεδονική γλώσσα» των Σκοπίων. Συγκεκριμένα
από την τελευταία, επίσημη απογραφή, του Απριλίου το
1991, προκύπτει, ότι υπάρχουν, στη «Δημοκρατία» τω
Σκοπίων, μεγάλες (γλωσσικές, εθνικές, θρησκευτικέ
κ.τ.λ.) μειονότητες Αλβανοφώνων (Μουσουλμάνων), Αθιγγά
νων, Βλάχων, Βουλγάρων, Ελλήνων κ.ά, που αποτελούν με
γάλο τμήμα (γύρω στο 20-30%, περίπου) του πληθυσμού.
Το αλβανικό στοιχείο δεν έλαβε μέρος στην απογραφή κα
γι' αυτό δεν είναι γνωστά τα πραγματικά ποσοστά τω
«Σλαβομακεδόνων» και των λοιπών, αλλοφύλων, ετεροδό
ξων κ.τ.λ.

Τέλος, η ύπαρξη γλωσσικών καταλοίπων, δηλαδή λέξεω
«δανείων» ή τοπωνυμίων (των οποίων η ετυμολογία μα
οδηγεί στη λεγόμενη αρχική, «κοινή», σλαβική γλώσσα)
δεν είναι δυνατόν (από μόνη της) να θεμελιώσει θεωρίε
για (σλαβικές) εδαφικές κατακτήσεις (και πολύ περισσό
τερο σημερινές διεκδικήσεις) και για την ύπαρξη, κα
τώρα, σχετικών μειονοτήτων, διότι (στην τελευταία πε
ρίπτωση) θα έπρεπε να δεχθούμε, αναλογικά, ότι υπάρχε
θέμα σλαβικής μειονότητας και στη Γερμανία, αφού έχε
γίνει παραδεκτό ότι ονόματα αξιόλογων πόλεών της, όπως
π.χ., της (και πάλι) πρωτεύουσάς της, δηλαδή του Βερο
λίνου, και της Λειψίας, είναι πολύ πιθανό να είνα
σλαβικής προελεύσεως-ετυμολογίας, όπως είναι γεγονό
ότι μιλούν (και) το σλαβικό ιδίωμα (ή ότι υπάρχουν κα
δίγλωσσοι κάτοικοι) και σε άλλα γεωγραφικά τμήματα τη
Γερμανίας, αλλά και σε άλλες (μη σλαβόφωνες) χώρες τη
Ευρώπης, όπως και στην περιοχή του Γκράτς (της Αυστρί
ας), δεδομένου, μάλιστα, ότι είναι σλαβικής ετυμολογία
(και) το όνομα και αυτής ταύτης της γνωστής (αυστριακή
πόλεως, όπως (στην ελληνική βιβλιογραφία) το γνωστο
ποίησε ο Φαίδωνας Μαλιγκούδης, καθηγητής της Ιστορία

των σλαβικών λαών στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης.

Η τραγική δε ειρωνεία (η οποία αναιρεί τελείως, μέχρι δε και διακωμωδεί, τη-δήθεν-βασιμότητα και τη - δήθεν-επιστημονικότητα αυτής της θεωρίας των Σκοπιανών) είναι, ότι, με αυτό το κριτήριο, θα έπρεπε, τόσο η περιοχή της Σερβίας, όσο και της Κροατίας, να είχαν αποχωρισθεί από τη σπαρασσόμενη, «Ομοσπονδιακή», Γιουγκοσλαβία και να ενσωματωθούν στο Ιράν (στην παλιά Περσία) και τούτο όχι χάρη πρωτοτυπίας ή παραδοξολογίας - παραλογισμού ή για τους γνωστούς (αποσχιστικούς) λόγους, αλλά επειδή τα εθνωνύμια τούτα, οι λέξεις αυτές (Σερβία και Κροατία), δεν είναι (από γλωσσικής απόψεως) σλαβικής, αλλά Ιρανικής (ετυμολογικής) προελεύσεως, σύμφωνα με τον ίσδιο σλαβολόγο καθηγητή, ο οποίος παραπέμπει στις σχετικές, ειδικές μελέτες ξένων γλωσσολόγων.

Δ' Τα δεδομένα της επιστήμης της Ανθρωπολογίας καταρρίπτουν, επόσης, και μετατρέπουν σε συντρίμμια, τους ψευδείς ισχυρισμούς των Σκοπιανών.

Υπάρχει εκτενής, σχετική, βιβλιογραφία, εδώ και πολλές δεκαετίες. Όμως, θα περιορισθώ να αναφερθώ, μονάχα, στα ενδιαφέροντα συμπεράσματα της ρωσικής (δηλαδή της σλαβικής, ακριβώς) ανθρωπολογικής επιστήμης (που στηρίζεται, μάλιστα, στη μαρξιστική, επιστημινική μέθοδο αναλύσεως) και τα οποία χρησιμοποίησε ευρύτατα (και) ο Άρης Ν. Πουλιανός, ο οποίος σπούδασε (και) στη Μόσχα.

Γράφει, λοιπόν, ο Πουλιανός (στην 4η έκδοση, Αθήνα 1988, σε διάφορες σελίδες του βιβλίο του, «Η προέλευση των Ελλήνων», το οποίο κρίθηκε πολύ ευνοϊκά και επαινετικά και από την Ακαδημία Επιστημών της Ε.Σ.Σ.Δ., όπως και από τους Σοβιετικούς, πανεπιστημιακούς και ακαδημαϊκούς, ανθρωπολόγους), ότι: α) «Ο πληθυσμός της Μακεδονίας αποτελείται από διάφορα στοιχεία: ελληνικά, θρακικά και ιλλυρικά» (όχι δε και σλαβικά. β) «... Ο ερχομός των... Σλάβων, στη Νότια Βαλκανική, δεν επέφερε... καμιά, σημαντική, αλλαγή στους ανθρωπολογικούς τύπους της Μακεδονίας», γ) «... οι ανθρωπολογική τύποι αυτής της περιοχής, ουσιαστικά, δεν άλλαξαν», εξαιτίας της εμφανίσεως και εγκαταστάσεως των Σλάβων. δ) «... οι Σλαβόφωνοι (της Μακεδονίας) «δεν ξεχωρίζουν, καθόλου, ανθρωπολογικώς, από τους Ελληνόφωνους της Μακεδονίας» και ε) Άλλωστε, «... ο όρος Σλάβος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

δεν υποδηλώνει κάτι ενιαίο, από ανθρωπολογική άποψη, γιατί οι διάφοροι σλαβική λαοί διαφέρουν, μορφολογικώς, μεταξύ τους» και πως «... συνήθως ο «φυσικός» τύπος (των Σλάβων) πλησιάζει περισσότερο των τύπο των γειτονικών λαών, που δεν είναι Σλάβοι, ενώ διαφέρει αρκετά από τον τύπο των άλλων Σλάβων, που ζουν σε άλλα, πιό μακρινά, μέρη...».

Ε' Στους γεωγραφικούς χάρτες, που διασώθηκαν (αρκετοί από τους οποίους συμπεριλήφθηκαν και στην περσινή έκδοση της «Ελληνικής Εταιρίας Χαρτογραφίας», με τον τίτλο «Η Ελλάδα του Πτολεμαίου, 1477 - 1430»), η ονομασία της εδαφικής περιοχής «Μακεδονία» περιορίζεται και τοποθετείται στα όρια της ελληνικής Μακεδονίας, ενώ οι περιοχές των Σκοπίων και της Βουλγαρίας αποτυπώνονται βορειότερα και εκτός των ορίων της, δηλαδή της απεικονιζόμενης Μακεδονίας.

Το ίδιο συμβαίνει, άλλωστε, και με τους (ξένους) περιηγητές, που πέρασαν από τις περιοχές τούτες στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Συγκεκριμένα, περιγράφοντας (από ιστορική, γεωγραφική, εθνολογική, λαογραφική, γλωσσική κ.τ.λ. άποψη, μεταξύ άλλων) τη Μακεδονία, αναφέρονται στην ελληνική (Μακεδονία) και αγνοούν το (ανύπαρκτο) ενιαίο, <<μακεδονικό>> έθνος και τον φερόμενο λαό, όταν δε μνημονεύουν τους Μακεδόνες γράφουν για τους αρχαίους χρόνους, μονάχα και αποκλειστικά.

Γιατί συμβαίνει τούτο;

Απλούστατα, διότι δεν είχε εφευρεθεί - κατασκευασθεί, ακόμα, η (οφειλόμενη στη <<Μεγάλη Ιδέα>> τους) ψευτοθεωρία των Βουλγάρων ή των Σκοπιανών, όταν καταρτίζονταν οι χάρτες τούτοι, δηλαδή κατά τους 15ο, 16ο, 17ο και 18ο αιώνες, ή πραγματοποιούνταν τα ταξίδια των περιηγητών.

ΣΤ' Θα κλείσω τα επιχειρήματα, για την αναίρεση και την απογύμνωση της προπαγάνδας των Σκοπίων, με ένα δεδομένο των ιστορικών (φιλολογικών) πηγών, το οποίο, μέχρι τώρα, δεν χρησιμοποιήθηκε, τουλάχιστο στον βαθμό που έπρεπε και το αξίζει:

Είναι γνωστό ότι οι Σέρβοι (οι και <<Τριβαλλοί>> των Βυζαντινών χρονογράφων - συγγραφέων) έπαιξαν σημαντικό ρόλο και πέραν της χώρας τους (της σημερινής Γιουγκοσλαβίας), δηλαδή και στην ευρύτερη περιοχή της υπόλοιπης Βαλκανικής, κατά τον 14ο αιώνα, μονάχα, και συγ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κεκριμένα μετά το 1331, όταν κράλης (βασιλιάς) τους ήταν ο Στέφανος Ντουσάν - Δουσάν.

Κατέλαβαν, τότε, μεταξύ άλλων, και τμήμα της περιοχής της (σημερινής, ελληνικής) Μακεδονίας, ακόμα δε και αρχαίες και σημαντικές (βυζαντινές) πόλεις της, όπως τις Σέρρες, τη Βέροια, την Έδεσσα κ.ά. Πρωτεύουσα, μαλιστα, του (διευρυμένου και πολυεθνικού) κράτους του Δουσάν χρημάτισαν τα Σκόπια.

Εκείνη την εποχή (και μόνο τότε) γνώρισαν οι Σέρβοι τη μεγαλύτερη δόξα τους, ως δυνατό κράτος-έθνος, όπως τόνισε, από ελληνική πλευρά, και ο (πρόωρα, το 1966, χαμένος, σε ηλικία 39 χρόνων) αξιόλογος ιστορικός συγγραφέας Γεώργιος Χρ. Σούλης, στη σχετική (μονογραφία και) διδακτορική διατριβή του, για τους Σέρβους στο Βυζάντιο και τον τσάρο τους Στέφανο Δουσάν, όπου διερευνά διεξοδικά και τα γεγονότα της Σερβοκρατίας στην Ελλάδα, γενικά, και στην (ελληνική) Μακεδονία, ειδικά (Χάρβαρντ 1958 - Ουάσιγκτον 1984, σελίδες 86-107).

Συγκεκριμένα, διασώθηκαν (εκτός από τον, μεταφρασθέντα και στα ελληνικά, ξακουστόν, <<Κώδικα νόμων >> του Δουσάν και) χρυσόβουλλα (διατάγματα) και προστάγματά του, τα οποία υπέγραψε παραθέτοντας και τους μακροσκελείς και βαρύγδουπους τίτλους του, προκειμένου να διατρανώσει το γεγονός ότι ήταν ο πρώτος Σέρβος, ο οποίος βασίλευε σε ένα μεγάλο και πολυεθνικό κράτος και, ασφαλώς, και για να ικανοποιήσει τη γνωστή (και ανθρώπινη) ματαιοδοξία του, κατά απομίμηση των μεγαλοπρεπών Βυζαντινών κ.τ.λ. αυτοκρατόρων. Το γεγονός τούτο, όμως, μας βοηθάει σήμερα (δηλαδή 6,5 αιώνες ύστερα) στην προσπάθεια να αντιμετωπίσουμε πετυχημένα τις ψευδολογίες των επιγόνων του...

Πραγματικά, προστρέχοντας στα σχετικά δημοσιεύματα των πανεπιστημιακών καθηγητών Νίκου Βέη και Ιωάννου Κ. Βογιατζίδη (όπου γίνεται ρητή αναφορά και των τίτλων του Ντουσάν), όπως και του Γ. Σούλη, και χρησιμοποιώντας, τέλος, και τη συλλογή των ελληνικών εγγράφων τούτου, στη επίσημη έκδοσή τους, της Ακαδημίας του Βελιγραδίου (1936), διαπιστώνομε ότι ο (μόνος) αρχηγός των, τότε, Σέρβων (άρα και των σημερινών Σκοπιανών), ο οποίος δικαιούνταν να επικαλεστεί τη σημερινή, όψιμη, <<Μεγάλη Ιδέα>> τους, υπόγραφε ως <<Στέφανος, εν Χρι-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

στώ, τω θεώ, πιστός, κράλης (ή βασιλεύς) και αυτοκράτωρ Σερβίας και Ρωμανίας>> (από το 1345 έως και το 1355, οπότε πέθανε), ή, συχρόνως, και ως κράλης (ή βάσιλιάς) <<Σέρβων και Γκραικών και Βουλγάρων και Αρβανιτών>>(το 1348). Εξάλλου, τα ίδια δέχεται και το Ινστιτούτο Ιστορίας της Ακαδημίας Επιστημών της Ε.Σ.Σ.Δ., στην έκδοσή του «Ιστορία του Μεσαίωνα», την οποία έγραψε ο καθηγητής του πανεπιστημίου της Μόσχας Ε.Α. Κοσμίνσκι, όπου γράφονται (στη σελίδα 182, της ελληνικής μεταφράσεώς της, Αθήνα, χ.έ.ε., μάλλον δε του 1954) και τα εξής: <<Το σερβικό κράτος σημείωσε τη μεγαλύτερη ακμή του την εποχή του βασιλιά Στεφάνου Δουσάν (1331-1355). Ο Στέφανος Δουσάν υπόταξε στην εξουσία του τη Βουλγαρία και αφαίρεσε από το Βυζάντιο μεγάλο μέρος από τα εδάφη του... Πήρε τον τίτλο του <<βασιλιά των Σέρβων και Ελλήνων>> και καθιέρωσε στην αυλή τη βυζαντινή εθυμοτυπία...».

Τον Στέφανο Δουσάν μιμήθηκε ύστερα και ο διάδοχός του (ετεροθαλής δε αδελφός του) Συμεών Ούρεσης, που υπέγραφε ως Κράλης, Βασιλιάς και αυτοκράτορας των <... Ρωμαίων και Σέρβων>> ή <<..Ρωμαίων και Σέρβων και παντός Αλβανού>>, μάλιστα δε, τούτος, πρόταξε (στους τίτλους του) το γεγονός ότι ήταν βασιλιάς-αυτοκράτορας, πρώτα, των Ελλήνων (Ρωμαίων - Ρωμιών).

Κανείς, συνεπώς (κράλης-βασιλιάς-αυτοκράτορας και) αρχηγός των Σέρβων του 14 αιώνα, δηλαδή του πιό ένδοξου, για τούτους), δεν αναφέρει για <<Μακεδόνες>> ή για <<Σλαβομακεδόνες>>, αλλά μνημονεύει τη Ρωμανία, τους Γραικούς (όπως δε και οι Βυζαντινοί) και τους Ρωμαίους (Ρωμιούς), δηλαδή την Ελλάδα και τους Έλληνες, τους οποίους, μάλιστα, διαχωρίζει ειδικά και διαφοροποιεί ρητά από τους Σέρβους (άρα και από τους Σκοπιανούς), ως άλλη εθνότητα, γι'αυτό τους αναφέρει ξεχωριστά, γιατί ήταν - πράγματι - λαός άλλης χώρας και ιδιαίτερης εθνικής, φυλετικής, ιστορικής, πολιτιστικής κ.τ.λ. καταγωγής.

5. Δεν νομίζω ότι χρειάζονται και άλλες βολές για να καταρρεύσει ο χάρτινος πύργος των ψευδολογιών των Σκοπιανών, αφού αποδεικνύεται περίτρανα (και από το σύνολο των επιχειρημάτων όλων των ομιλητών του Συνεδρίου μας, της σημερινής, αλλά και της χθεσινής ημέρας), ότι το λεγόμενο <<Μακεδονικό ζήτημα>> είναι (από κάθε άποψη)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

σαθρό και αστήρικτο κατασκεύασμα ενός άμετρου, εθνικιστικού, φανατισμού και επικίνδυνου σοβινισμού - μεγαλοϊδεατισμού μερικών, οι οποίοι προσπαθούν να νοσφισθούν τα αλώβητα, αναμφισβήτητα, απαράλλακτα και απαράγραπτα δικαιώματα του Ελληνισμού πολλών αιώνων, στα πλαίσια της απεγνωσμένης προσπάθειάς τους να αποκτήσει το έθνος τους, επί τέλους (εκτός από έξοδο στο Αιγαίο και), διέξοδο στην αρχαία Ιστορία, δηλαδή ένδοξη, παγκόσμια παραδεκτή και αρχαιοπρεπή, εθνική (ιστορική και φυλετική) ταυτότητα, για να επιλύσει, έτσι, το υπαρξιακό πρόβλημά του, λόγω της λειψής, καθυστερημένης και φτωχικής (ιστορικής και πνευματικής - πολιτιστικής) πορείας του στο διεθνές Πάνθεον και στα παγκόσμια Ηλύσια πεδία του συναγωνισμού και της άμιλλας των λαών, των εθνών και των πολιτισμών.

Άλλωστε, σε (αποκλειστική) συνέντευξή του, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα <<Η Καθημερινή>> (7.9.1991, σελ. 1η), ο πρόεδρος των Σκοπίων Κίρο Γκλιγκόροφ συνυόμολογεί (έμμεσα, αλλά φανερά) ότι η ιστορική αλήθεια δεν τους συμφέρει, λέγοντας: <<Είναι καιρός ν'αφήσουμε κατά μέρος τα ιστορικά επιχειρήματα και να δούμε τη σημερινή πραγματικότητα, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί>>. (Το τμήμα τούτο της συνεντεύξεως αναδημοσιεύτηκε και σε άλλες εφημερίδες, της επόμενης ημέρας, 8.9.91).

Είναι άγνωστο, αν, τελικά, θα επέλθει ηρεμία (μετά τη <<Νέα Τάξη >>, ή, άραγε, Αταξία;) στην παγκόσμια κοινότητα, μετά τη διάσπαση, τον διαμελισμό και την αυτονόμηση των λαών και των εθνοτήτων της 15μελούς, μέχρι τελευταία, Ε.Σ.Σ.Δ. (των 160, δε, εθνοτήτων και των περισσότερων γλωσσών και ιδιωμάτων) και της (πολυεθνικής, πολύγλωσσης και με πολλές θρησκείες) Γιουγκοσλαβίας, μετά, μάλιστα, και τη χθεσινή διάσκεψη (7.9. 1991), στη Χάγη, με πρωτοβουλία της Ε.Ο.Κ., με θέμα το Γιουγκοσλαβικό πρόβλημα, ή αν, αντίθετα, θα έχουμε μεγαλύτερη αποσταθεροποίηση και αναταραχή, εξ αιτίας της οξύνσεως των εθνικιστικών προβλημάτων και της επαυξήσεως των εδαφικών διεκδικήσεων ή και της συνεχούς ανακαλύψεως και εκκολάψεως νέων μειονοτήτων, με τα σχετικά προβλήματα (τα οποία, πολύ πετυχημένα, χαρακτηρίσθηκαν, πρόσφατα, ως <<ο χειρότερος εφιάλτης της Ευρώπης>>). Το τελευταίο είναι το πιθανότερο, όπως διδάσκει η Ιστορία, γιατί κυριαρχούν (μεταξύ των λαών) οι α-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νόητοι ρατσισμοί και οι σοβινισμοί (και όχι οι κανόνες της καλής γειτονίας, η ανοχή και η συνεργασία των κρατών), όταν, κυρίως, τύχει να έχουν δημαγωγούς, αρχομανείς, ματαιόδοξους και μεγαλομανείς ηγέτες, οι οποίοι καλλιεργούν, επιτηδείως, αναπόδεικτες δοξασίες για τηδήθεν-φυλετική ανωτερότητα - <<καθαρότητα>>, και για τη - δήθεν - σημαντική ιδιαιτερότητά τους, για να αποπροσανατολίζουν και να κατευθύνουν - ποδηγετούν (όπως και προς τα όπου θέλουν) τους υπηκόους - ψηφοφόρους τους.

Και όλα τούτα συμβαίνουν σήμερα, δηλαδή όταν η νεώτερη Μεγάλη Δύναμη, οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, ετοιμάζεται να γιορτάσει (το 1992) τα 500 χρόνια της <<ανακαλύψεώς>> της από τον Χριστόφορο Κολόμβο, τον οποίο οι Ιταλοί διεκδικούν και τιμούν ως συμπατριώτη τους (επειδή γεννήθηκε στη Γένουα), ενώ ήταν γιός εκχριστιανισθέντων Εβραίων από την Ισπανία (Καταλωνία) και δεν ήξερε καν ιταλικά. Τούτος βρήκε και την Αμερική, ψάχνοντας, βέβαια, για τις Ινδίες. Η Αμερική συνοικίστηκε, ύστερα - όπως είναι γνωστό - από μετανάστες όλων των χωρών της <<γηραιάς Ευρώπης>>, οι οποίοι είχαν εντελώς διαφορετική φυλετική καταγωγή, γλώσσα, θρησκεία, πολιτιστική συγκρότηση, μόρφωση, παράδοση κ.τ.λ. Κι' όμως, και αφού έφεραν και τους μαύρους από την Αφρική, αποτέλεσαν, μετά πολλά, ένα ενιαίο κράτος και ύστερα και ένα συμπαγές έθνος (με τη συνεργασία κατοίκων από τρείς ηπείρους της γης), ώστε, σήμερα, <<ο Αμερικανισμός είναι θρησκεία>>, όπως είπε, χαρακτηριστικά, ο συγγραφέας Νόρμαν Μέϊλερ, τονίζοντας τον εντυπωσιακό, πατριωτικό φανατισμό τους. Έτσι, οι πολυεθνικές κ.τ.λ. Η.Π.Α. έπαιξαν και παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο (ιδιαίτερα στα τελευταία χρόνια), αφού, μάλιστα, η Ε.Σ.Σ.Δ. έπαψε να είναι η άλλη Μεγάλη Δύναμη, ενώ οι χώρες της Ε.Ο.Κ. παρακολουθούν ή ακολουθούν και δεν διαμορφώνουν τις εξελίξεις, τις οποίες κατευθύνει, κυρίως, η Αμερική, αυτή η δεξαμενή και το χωνευτήρι των ανθρώπων, αλλά και των λαών, ακόμα δε και των εθνών.

Είθε, να πρυτανεύσει, επί τέλους, η ρομαντική πρόβλεψη, ότι <<ο κόσμος της αύριο θα είναι αποτέλεσμα της πολιτιστικής μείξεως>>, όπως τη διατύπωσε η πολύφερνη Αμερικανίδα και πανεπιστημιακή καθηγήτρια Άνζελα Ντέϊβις (η οποία είναι περισσότερο γνωστή ως αναρχική -

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

κομμουνίστρια και ως <<μαύρος πάνθηρας>>, της δεκαετίας του 1970, που πέρασε τον περισσότερο χρόνο της μέχρι τώρα δράσεώς της στους θαλάμους των φυλακών παρά στην έδρα του ακαδημαϊκού δασκάλου).

Ίσως, τότε, να παύσει ή να υποβαθμισθεί σοβαρά και τελικά να εκφυλισθεί (με την πάροδο και του χρόνου) και η ανιστόρητη, σοβινιστική - εθνικιστική, προσπάθεια των Σκοπιανών εναντίον της χώρας μας, όταν, μάλιστα, τα (τελευταία, συναρπαστικά και αιματηρά) γεγονότα και στη Γιουγκοσλαβία προτάσσουν (ως άμεση αναγκαιότητα) την επίλυση των προβλημάτων της, όπως είναι, ακόμα, και αυτή τούτη η αυθυπαρξία και της περιοχής τους ή η προσκόλλησή της στη <<Μεγάλη Σερβία>>, χωρίς να αποκλείεται εντελώς και η (ουσιαστική) απορρόφησή της από την καιροφυλακτούσα, πάντοτε, άλλη γειτονική χώρα, για τη δημιουργία της <<Μεγάλης Βουλγαρίας>>, όπως υποδηλώνουν και οι τελευταίες, διφορούμενες δηλώσεις του προέδρου της Ζέλιο Ζέλεφ.

Τέλος, να είναι, άραγε, απλή και άσχετη συγκυρία και εντελώς τυχαία σύμπτωση το γεγονός ότι αυτή τη στιγμή, ακριβώς, την ίδια ημέρα, την οποία το Συνέδριό μας είχε προγραμματίσει (απ'την αρχή) να αφιερώσει (ειδικά και αποκλειστικά) στην εξέταση του λεγόμενου <<Μακεδονικού ζητήματος>>, ορίστηκε (ύστερα) να διενεργηθεί, στην περιοχή της <<Δημοκρατίας της Μακεδονίας>> (όπως αυτοαποκαλείται το κράτος των Σκοπίων), δημοψήφισμα για τη μελλοντική πορεία και τύχη της; Βέβαια, είναι, ασφαλώς, <<περίεργα>> τα (πρόσφατα και ταυτόσημα) δημοσιεύματα αμερικανικών περιοδικών και εφημερίδων, σύμφωνα με τα οποία η ελληνική πλευρά - δήθεν - έχει επεκτατικές βλέψεις και σχέδια σε βάρος των Σκοπίων (της λεγόμενης - όπως σημειώθηκε ήδη - Δημοκρατίας της Μακεδονίας), τα οποία πρόκειται, τάχα, να εκδηλωθούν, κυρίως, με την ευκαιρία του σημερινού δημοψηφίσματος. Πρόκειται για <<προβοκατορική>> κίνηση. (Βλ. ανταποκρίσεις από την Ουάσιγκτον, του Αλέξη Παπαχελά, <<Η Καθημερινή>>, 4.9.1991, σελ. 1η, 7.9.1991, σελ. 2η, και 8.9.1991, σελ. 2η).

Ο χρόνος, ασφαλώς, θα δείξει, <<εν καιρώ>>, πως θα εξελιχθούν τα μελλούμενα, μιά και τούτος λειτουργεί και επενεργεί, τελικά, ως <<μαμή>> ή ως <<ατμομηχανή της Ιστορίας>> (για να θυμηθούμε τις γνωστές και πετυχημέ-

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

νες παρομοιώσεις) και επιφυλάσσει, συνήθως, εκπλήξεις, τις οποίες, σήμερα (λόγω της εξαιρετικής ρευστότητας), δεν μπορεί να προβλέψει, να συλλάβει, έστω υποθετικά, ούτε και να ονειρευθεί καν, ο ανθρώπινος νούς, ακόμα και ο πιό ευφάνταστος και φαντασιόπληκτος, όπως συνέβηκε στην περίπτωση της τέως Ενώσεως των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (και, προηγουμένως, στις άλλες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης), η οποία ('Ενωση των Σοβιέτ) - όπως φαίνεται - θα αντικατασταθεί από μία χαλαρή συνεργασία τους, με κύριο κορμό τη <<Μεγάλη Ρωσία>>, η οποία είναι και η μόνη που έπαιξε και παίζει κύριο, πρωταγωνιστικόν ρόλο στα τελευταία συνταρακτικά γεγονότα, όπως συνέβαινε, άλλωστε, και στους προηγούμενους αιώνες.

***

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Βεργίνα: Το παλάτι της Ελληνιστικής εποχής.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

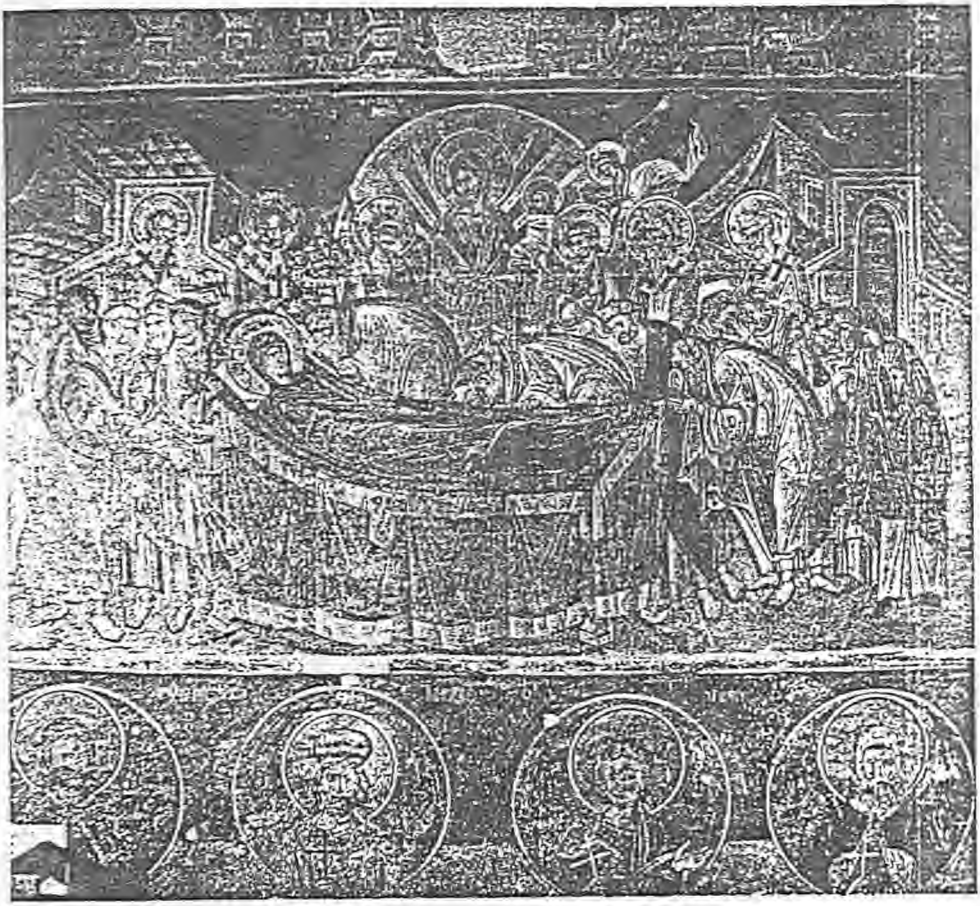

Βυζαντινή εικόνα από την εκκλησία του Χριστού στη Βέροια (1315)

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

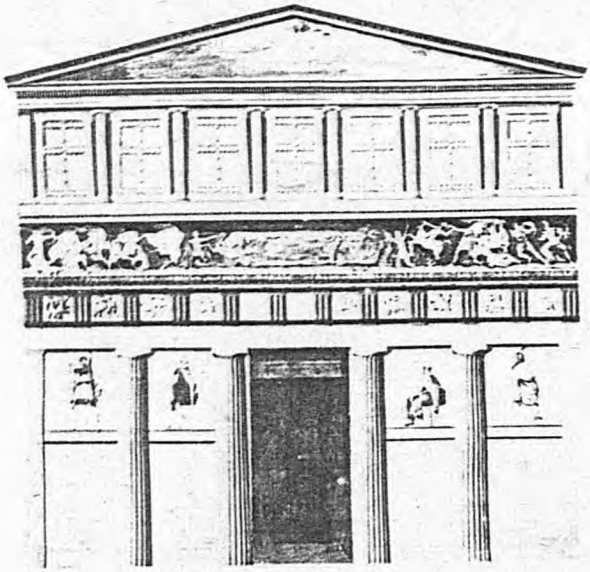

Λευκάδια: Ο μεγάλος τάφος

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Η μεγάλη αίθουσα του φρονήματος της Σχολής Μακεδονομάχων στη Βέροια, αναπαλαίωση δημοτικού διατηρητέου κτιρίου της Ελληνικής Αστυνομίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

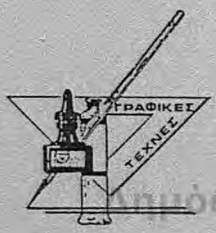

ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΠΟΛΥΓΡΑΦΗΣΕΙΣ * ΦΩΤΟΤΥΠΙΕΣ * ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΑ

- ΜΗΧΑΝΕΣ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
- ΥΛΙΚΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΙΚΑ
- ΥΛΙΚΑ ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΣ
- ΧΑΡΤΙΚΑ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

Κώστας Δημ. Κάκαρης

Κανταρτζή 26 - Τηλ. 62436

ΒΕΡΟΙΑ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

938
X
Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας